

det er for mig selv, at jeg finder mig foranlediget til at gjøre en Bemærkning lige overfor de Udtalelser, der faldt fra den høitærede Justitsminister. Haavde ikke Udtalelserne været som de vare, skulde jeg sandelig ikke have forlangt Ordet mere. Jeg vidste ganske sikkert, naar jeg rigtigt vilde have tænkt mig om, at Redningsmedaillen forterer under Justitsministeriet; men jeg skal tilstaa, at, da jeg før talte om Redningsmedaillen, og hvad der var beslægtet dermed, havde jeg ikke i det Dieblif gjort mig det ganske klart. Men, som sagt, nu er det jo tydeligt godtgjort her idag ved Diskussionen, at Søvesenet og Alt, hvad der angaar Havet, lykkelig og vel er blevet fordelt og omfordelt mellem alle Ministerierne; det eneste, som endnu ikke har med det at gjøre, er Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvesenet. (Afbrydelse). Ja, jeg udtaler det ganske roligt, thi jeg finder, at det er tilstrækkeligt Bevis for, at det om ikke for lang Tid maa anses hensigtsmæssigt, at der bliver gjort Forandring paa dette Omraade. Naar imidlertid den høitærede Justitsminister noget skarpt, forekommer det mig, svarede paa, hvad jeg havde fremsat, — ikke for at ville anle over Noget forsaaavidt, men i Grunden mere for at vække Interessens og henlede Opmærksomheden paa et Forhold, som jeg troede, at jeg ialfald var bedre kjendt med end mange af de andre af Thingets Medlemmer, — saa har det rigtignot paa den anden Side forundret mig Noget, at den høitærede Justitsminister, naar han siger mig imod, ikke kan anføre de tre Beviser mod mine Udtalelser end netop det ene, at der endog saa er Søfolk, der ere saa ubeskedne, at de indsende Ansøgning om at faae Redningsmedaillen. Jeg skal tillade mig at formene, at det ikke kan tages som et ubestrideligt Bevis paa, at Justitsministeriet viser den tilstrækkelige Interesse for at uddøle denne Medaille. Det kunde dog vel med lige saa god Grund siges, at de ere nødt til selv at melde sig, thi ellers faae de ingen Medaille. Desuden er det jo en ganske naturlig Aarsag i mange Tilfælde; thi naar et Skib midt i Nordøen, hvad jeg netop navnte Exempel paa, redder Besætningen fra et andet Skib, er der ingen andre Vidner end de, der deltagte i Redningen. Skal det maatte være en mere hensigtsmæssig Form, at Hr. A. skriver til Justitsministeriet og roser Hr. B., og til Gjengjæld Hr. B. roser Hr. A.? Jeg anser det imidlertid for lige saa hensigtsmæssigt, at de selv ansøge om Medaillen; thi Vidner er der som sagt ikke; det er netop det Karakteristiske, og det troede jeg at kunne fremdrage som Bevis for, at Søfartskforholdene ere noget anderledes stillede end Forholdene paa Landjorden. Imidlertid skal jeg endelig takke den høitærede Justitsminister for de Udtalelser, som ogsaa kom om, at Redningsmedaillen nu skulde blive uddelt mere rundhaandet

end tidligere, og have mine Udtalelser ikke lebet til Andet, haaber jeg, og med Grund, at, efterat jeg nu rent tilfældig er kommen til at nævne en Mand's Navn og har anført Besætningen paa et naavgivet Skib, som netop for kort Tid siden har reddet Besætningen fra et norst Skib, vil Ministeriet — de Herrer ville kunne forstaa, at jeg ikke har ment, at det er Ministeriets Pligt at efterspore eller opjage slige Tilfælde — efter at det er nævnt og har staaet i Aviserne, sørge for, at den eller de, der vare ombord i det nævnte Skib, faae Redningsmedaillen.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg finder mig dog foranlediget til i Anledning af den sidste Ytring af den ærede Taler at henlede hans Opmærksomhed paa, at en saadan Løs og ubestemt Angivelse eller Henstilling kan jeg selvfølgelig ikke paa den Maade tage i Betragtning, men derimod vil jeg opfordre det ærede Medlem til at indgive en skriftlig Beretning til Justitsministeriet om det Tilfælde, han omtalte, med nogenlunde Angivelse af Skibets Navn og hvad Andet, der udfordres for at kunne efterspore det, saa skal denne Sag blive sat videre i Betragtning. Det er en fuldstændig Misforstaaelse af den ærede Taler, naar han mente, at der var indtraadt nogen Forandring med Hensyn til Principerne for Redningsmedaillens Uddeling. Det, jeg før gjorde opmærksom paa, var netop, at man altid har uddelt den faaledes som nu, fordi man opfattede den paagjældende Lovbestemmelse faaledes — og den maa efter Ordene opfattes faaledes — at den er ingen Naadesbevisning, men ligefrem en Ret for den, der kan bevise, at han med egen Livsfare — og det maa der lægges Mærke til — har reddet en Anden fra at drukne. Saaledes er det, og det har altid været anerkjendt. Sluttelig skal jeg kun for Fuldstændigheds Skyld bemærke, at det er en mindre klar Opfattelse af det ærede Medlem, naar han syntes at betragte Redningsmedaillen som et specielt Søfartsanliggende. I mangfoldige Tilfælde — og maatte de fleste — hvor Redningsmedaillen uddøles, er det ikke til Folk, der have faret til søs; det er til Folk, der med Livsfare springe ud i Damme og Søer for at redde Andre fra at drukne. (Berg: I Uldebrandstilfælde!) Ja, der er en anden Medaille for Uldebrandstilfælde, som kaldes Medaille for ædel Daad. Jeg har kun tilladt mig at gjøre disse Bemærkninger til nærmere Berigtigelse af, hvad der blev sagt af det ærede Medlem, og maa sluttelig anmode ham om, forsaavidt han veed noget sikkert om det omtalte Tilfælde, at meddele mig dette skriftlig.

Ordføreren for Forespørgerne (Paulsen): Maa jeg bede om Ordet!